

Jennifer Chiaverini

De bruidsquilt

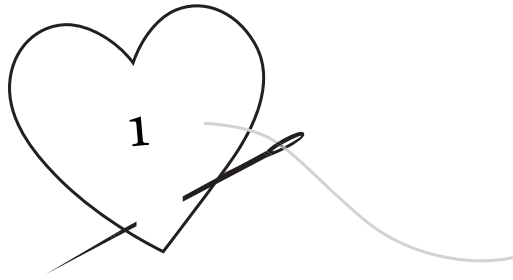
*De heer en mevrouw McClure
hebben de eer u uit te nodigen
voor het huwelijk van hun dochter
Caroline Sylvia*

met

*Leonardo Joseph Fiore
op zaterdag 23 september 2028,
om drie uur 's middags,
in Elm Creek Manor
te Waterford, Pennsylvania*

In het prachtige theater van Union Hall weerklonk het getinkel van bestek en servies en het geroezemoes van de aanwezigen. Sarah zat op het toneel aan de grote tafel en keek onopvallend haar toespraak na op de tablet die ze op haar schoot had. Er waren ruim honderd leden van het historisch genootschap van Waterford aanwezig om zich te goed te doen aan een verrukkelijke lunch, bestaande uit kippenborst, gevuld met cranberry's, gesauteerde sperzieboontjes en snijbonen, en pompoenpuree om de opening van de Agnes Bergstrom Emberly Quilt-galerij te vieren. Het eten rook heerlijk, maar Sarah had er maar een paar hapjes van genomen. Ze was uitgenodigd om de hoofdrede voor haar rekening te nemen en hoewel ze als Elm Creek Quilter al honderden redevoeringen en lezingen had gehouden, kon ze nog steeds geen hap door haar keel krijgen.

'Eet toch wat,' zei James zachtjes. Hij zat rechts van haar en glimlachte haar bemoedigend toe. Ze moest die glimlach gewoon beantwoorden, hij was zo'n knappe jongeman. Hij was die ochtend, alvast voor de bruiloft, naar de kapper geweest en zijn kastanjebruine lokken waren zo kort geknipt dat de

haartjes bijna rechtop stonden. Ter ere van de gelegenheid droeg hij een blazer en een wit t-shirt, dat zijn slanke maar gespierde lijf goed deed uitkomen. Hij had een blauwe spijkerbroek aan met wijde pijpen. Zijn vrienden en hij schenen te denken dat zij als enigen verstand van stijl hadden en beantwoordden de opmerkingen van hun ouders over overeenkomsten met de mode uit de jaren vijftig met een verwonderde, toegeeflijke stilte.

‘Ik neem wel wat mee,’ zei Sarah. ‘Dan heb ik wat te eten tijdens het signeren.’

‘Reken daar maar niet op. Je zult je pen zelfs niet neer kunnen leggen.’

Gezien het aantal aanwezigen, moest ze hem daar wel gelijk in geven. Ze liet haar blik over de tafels dwalen en af en toe keek iemand op naar het toneel, ving haar blik, en glimlachte. De toegangskarten waren binnen een week uitverkocht geweest, dit tot grote vreugde van de voorzitter van het historisch genootschap, en de boekhandelaars aan de tafel die opgesteld stond tussen de deuren van het theater deden goede zaken. Sarah was de hele tijd al bezig met mensen die zich voor kwamen stellen en herinneringen ophaalden aan Agnes of aan de Elm Creek Quilt-cursussen. Sommigen bedankten haar uitgebreid voor het feit dat ze zo veel kostbare, onvervangbare quilts voor de collectie had vergaard, die prachtig tentoon waren gesteld in de naar haar oude vriendin vernoemde galerij op de bovenverdieping. Het was eigenaardig dat Sarah, hoewel het publiek haar gunstig gezind was, toch erg zenuwachtig was.

James had haar agitatie opgemerkt. ‘Als je eenmaal bezig bent, heb je nergens meer last van,’ stelde hij haar gerust. ‘Zo

gaat dat toch altijd? Eet nou maar wat, dan gaat het vast een stuk beter.’

‘Ja, pa,’ zei ze flauwtjes en ze nam een hapje geroosterde kip. De vulling met cranberry verleende het vlees een volle, zurige smaak en normaal gesproken zou ze haar bord leeggegeten hebben en het recept hebben gevraagd voor Anna Del Maso, de kokkin van Elm Creek Manor. Ze nam nog een hapje, keek de tafel langs en zag nog net dat de voorzitter van het genootschap een blik op haar horloge wierp en haar stoel naar achteren schoof. Het was zover. Sarahs mond was plotseling droog en snel nam ze een slok water om de kip weg te krijgen. James legde even een hand op haar rug toen hij opstond en liep naar de voorzitter om nog even te overleggen. De gesprekken verstomden toen hij bij het spreekgestoelte ging staan – zonder een tablet of spiekbriefjes, zag Sarah, wat ze eigenlijk toch wel bewonderenswaardig vond – en de microfoon op de juiste hoogte afstelde.

‘Goedemiddag,’ zei James, zelfverzekerd en vrolijk. ‘Fijn dat u allen bij ons bent ter gelegenheid van de opening van de nieuwe permanente tentoonstelling van Union Hall, de Agnes Bergstrom Emberly Quilt-galerij.’ Hier en daar ging applaus op. ‘Enkele aanwezigen hebben Agnes gekend toen ze lid was van het historisch genootschap en vlak nadat ze de campagne was gestart om dit gebouw te redden, heeft ze zelfs twee jaar als voorzitter gefungeerd. Hoewel mevrouw Emberly niet in de Elm Creek Valley was geboren, was ze zeer betrokken bij de geschiedenis van onze gemeenschap en ze vond het bovendien belangrijk quilts, opgeborgen in berghokken, op zolders en in koffers onder het bed, te documenteren en goed te onderhouden. Zij was de grondlegster van de uitgebreide verza-

meling quilts voor het historisch genootschap. Dat was haar doel in het leven en het stokje heeft ze doorgegeven aan onze volgende spreekster.' Hij glimlachte trots naar Sarah. 'Ik heb mevrouw Emberly niet lang mee mogen maken, maar ik weet wel dat ze erg tevreden zou zijn met de manier waarop Sarah McClure de collectie heeft uitgebreid.'

Sarah bloosde van trots toen er werd geklapt, maar meteen daarop ging haar hart weer als een razende tekeer en ze keek snel of haar toespraak niet per ongeluk van haar tablet was gewist.

'U kent Sarah McClure als voorzitter en grondlegster van de Elm Creek Quilts,' vervolgde James, 'de beroemdste plek voor quiltsters om samen te komen. Ze heeft duizenden mensen de kneepjes van het quilten bijgebracht en ontelbare ervaren quiltsters aangemoedigd nog creatiever bezig te zijn. Haar bijdragen aan het onderzoek naar quilts en andere textielvormen, waaronder haar driedelige boekenreeks over de geschiedenis van het quilten vanaf de middeleeuwen tot begin eenentwintigste eeuw, hebben haar terecht prijzen en lovende kritieken opgeleverd. Haar nieuwste boek, *The Quilts of Pennsylvania*, is ontstaan na nauwgezet onderzoek en is het meest gedetailleerde verslag over quilten dat ooit is gemaakt. Het nam tien jaar in beslag en dat is er ook aan af te zien. En dat zeg ik niet alleen omdat ik in het dankwoord vermeld sta.'

Een lach borrelde op in het publiek.

'Onze spreekster zal u meer over Agnes Bergstrom Emberly vertellen. Ze waren vriendinnen en collega's en ter ere van haar nagedachtenis heeft het historisch genootschap de rechtergalerij naar haar vernoemd. Als u na afloop de fantastische verzameling antieke quilts gaat bekijken, die voor het eerst in

haar geheel is tentoongesteld, dan hoop ik dat u even stilstaat bij het feit dat de collectie zonder mevrouw Emberly en zonder de wijsheid, het doorzettingsvermogen en de gulle gaven van onze spreekster er niet zou zijn. Dames en heren, het is mij een genoegen u voor te stellen aan mijn moeder Sarah Mallory McClure.’

Sarah stond glimlachend op en liep onder een daverend applaus naar het spreekgestoelte.

‘Je liet even een stilte vallen na “mijn moeder”, om meer effect te sorteren,’ zei ze plagend tegen James, terwijl ze door de galerij liepen en de collectie bewonderden. ‘Dat doe je nou altijd.’

‘Dat moest wel,’ zei James, met een onschuldige blik. ‘Maar beslist niet om meer effect te sorteren. Door hun reactie zou jouw naam niet meer te horen zijn. Als honderdzestig mensen “Ach” zeggen, dan hoor je niks meer.’

‘Honderdzestig?’

James knikte. ‘Ik heb ze geteld.’

‘En onthouden.’ Niet zo raar dat haar hand pijn deed. Ze had na haar toespraak bijna een uur lang boeken gesigneerd, ongeveer de helft met pen op papier en de rest op een tablet. Wat boeken betreft was ze van de oude stempel, ze gaf de voorkeur aan papier, dat kon je ruiken en voelen, maar ze begreep dat een elektronisch boek zijn nut kon hebben, al was het alleen al doordat je de foto’s van de quilts kon vergroten zodat je elk verfijnd detail goed kon zien en bewonderen.

Sarah bleef voor een van haar lievelingsquilts staan, een Album-quilt, gemaakt van groene, hemelsblauwe en felrode lapjes, waarbij in het midden van elk blok de handtekening stond

van een auteur of politicus die halverwege de negentiende eeuw bekendheid genoot. De inkt was allang vergaan en had in sommige gevallen de stof aangetast, maar de zwarte borduurzij waarmee de handtekening was nagebordurd, had de tand des tijds doorstaan. Door haar onderzoek voor *The Quilts of Pennsylvania* wist Sarah dat de plaatselijke vrouwen de quilt in 1860 hadden gemaakt en verloot om geld in te zamelen voor de bouw van de allereerste bibliotheek in de Elm Creek Valley. Daar had het handwerk achter de uitleenbalie aan de muur gehangen tot er in de jaren vijftig een paar straten verderop een nieuwe, grotere en modernere bibliotheek was gebouwd. Het was een van de eerste quilts die Agnes voor de collectie had verkregen. University Realty, een makelaarskantoor uit de buurt, dat de quilt op de een of andere manier had gekregen toen de oude bibliotheek met de grond gelijk werd gemaakt, had hem haar geschonken. Agnes en Sarah waren het er toen samen over eens geweest dat de nieuwe CEO de quilt niet had geschonken omdat hij zo dol was op quilts of de plaatselijke geschiedenis, maar om het onverantwoordelijke gedrag van zijn beruchte partner goed te maken. ‘Het maakt niet uit waarom ze de quilt hebben gekregen en het feit dat zij er een goede beurt mee maken is ook niet belangrijk; het enige wat telt is dat het historisch genootschap de quilt nu in zijn bezit heeft,’ had Agnes verklaard, terwijl ze de quilt schoonmaakte. ‘Wij zorgen ervoor dat hij in de komende jaren mensen zal inspireren en vormen.’

Het historisch genootschap had zich aan zijn woord gehouden en Sarah had daarbij geholpen. Haar eerste boek, uitgegeven door de Pennsylvania State University Press, was een beschrijving van het Author’s Album, inclusief uitgebreide

biografieën van iedereen die zijn handtekening op de quilt had gezet, al waren sommigen allang in de vergetelheid geraakt. Het was verplicht leesvoer voor alle leerlingen in groep acht in de Elm Creek Valley en ze kwamen, begeleid door onderwijzers, naar Union Hall om de quilt te bewonderen. Nu konden leerlingen, onderwijzers, ouders en wie dan ook de waardevolle schat uit het verleden het hele jaar door bekijken zonder dat de quilt uit de opslagplaats moest worden gehaald.

Vanaf dat moment was Sarah door Album-quilts gefascineerd geweest. 'Ik ga een Album-quilt voor je zus maken,' vertrouwde ze James toe tijdens hun wandeling. 'Ik heb al tientallen Memory Album-blokken doorgepit en tijdens de receptie laat ik de gasten hun handtekening zetten.'

'Wat een leuk idee,' zei James, die bleef staan om een quilt te bekijken. 'Maar denk je niet dat Caroline liever zoiets krijgt?'

Sarah keek naar de quilt en moest lachen. Ze vond het een prachtige quilt, maar wel heel anders dan het Author's Album. Het ingewikkelde patroon van de zestien grote blokken deed Sarah elke keer weer denken aan de Baltimore Album-quilts die begin negentiende eeuw erg populair waren geweest. Ze waren voorzien van geapliceerde stukjes stof om stillevens te vormen van een mandje groenten, een rode schuur, een boerderij, een school, een krans ahornbladeren met zaden, een houten emmer met bloemen, vier regels geborduurde tekst, omlijst met bloeiende iepentakken, een boek enzovoort. Op één blok stond een grote zwarte ketel boven een vuurtje afgebeeld, hangend aan een houten stok tussen twee kale bomen en zoiets had ze nog nooit gezien. De meeste Baltimore Albums waren voorzien van platte, gestileerde afbeeldingen van boeketten, broedende vogels, kransen, manden met linten,

kruiken met planten, maar op deze quilt stonden wat gewone, huiselijkere zaken en met name bij de gebouwen was gebruikgemaakt van perspectief, zodat het dagelijkse leven in de Elm Creek Valley, waarheidsgetrouw werd weergegeven.

‘Het is een schitterende quilt,’ zei Sarah, die haar zoon een arm gaf toen ze weer door liepen, ‘maar niets voor Caroline, en dat weet je ook wel. Hij is veel te protserig en te bloemrijk.’

‘En zoiets krijg je ook nooit op tijd klaar.’

‘Dat is zo,’ gaf Sarah glimlachend toe. ‘Maar de Memory Album-quilt is perfect als huwelijkscadeau, vind je ook niet? Vrienden en familie kunnen hun gelukswensen overbrengen aan het bruidspaar en als de quilt klaar is, zal het een prachtig aandenken aan hun huwelijksdag zijn.’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens,’ beaamde James. ‘Ik was je maar aan het plagen met het Creek’s Crossing Album. Het is een absoluut meesterwerk, maar past totaal niet bij Caroline en Leo.’

‘Ergens toch wel,’ mijmerde Sarah. ‘Het was wel een huwelijksgeschenk. Toen de quilt werd vervaardigd, halverwege de negentiende eeuw, hoorde het bij de opvoeding van meisjes om quilts te leren maken. In deze streek werd van een welopgevoede jonge vrouw verwacht dat ze tegen de tijd dat ze de huwbare leeftijd bereikte minstens twaalf quilts had vervaardigd. De dertiende quilt moest een meesterwerk zijn, om aan te geven dat ze het naaiwerk dat ze als vrouw en moeder nodig zou hebben, onder de knie had. Als zo’n meisje zich verloofde, kwamen al haar vriendinnen en vrouwelijke familieleden samen om met zijn allen de dertiende quilt te maken en de verloving te vieren.’

‘Dat is ook zo,’ zei James. ‘Daar heb ik over gelezen in Gerda